

Őszi hangulatban

Berda József versei

Ének az erdőről

Millió üstökű erdőrengeteg, te vagy az én igazi hajlékom csupán! Benned bolyonganék-aludnék s ébrednék mindig, télen és nyáron egyaránt, csak bírná a test, a szegény, a változó időt. – Óh, ha Isten oly csodát mivelt volna, hogy nem kéne soha többé négy fal közé kényszerült hajlékba laknom! Ma nem ember, hanem boldog állat volnék, ki őzekkel, szarvasokkal s énekes madarakkal barátkozna csak. Velük aludnék, velük kelnék a nagy, millió üstökű rengetegben s végül oly boldogan halnék meg ottan, mint ősszel a fák milliószámra lehulló levele, mely mind új fogantatásnak ad takarót, hogy ne legyen soha megállás az isteni derű szüntelen dicséretében.

Böjti strófafák

Óh, koplalás tudomány! néked emel ma szobrot gyakran volt szolgád, ki reád mindig kutyaként morgott.

A multban borzongtam tőled, de most bős hősöd vagyok. – Hová lettek a bő ebédek s a nemes italok?

Emlék immár mindez a számban, távoli tünemény, s a lélek úgy foszlik véle, mint ősszel a falevél.

S mégis élni kell, mégis éljek; – vigasztalj koplalás! Szeress tovább csak, ha nincs már húbb jegyese senki más.

Halódó nyár...

Tóth Árpádnak

Sáppadt köntösű fák...
Alélt napsugár... szomjas televény...
A halott mélaságba
Már-már beléjajdul az álmos őszi fény...
A szellő is lágyabban dalol...

– A Természet bágyadt
elmulást zsong... illan a nyári fény...
... Lelkemben most lobbant tán (?)
utolsót, az alkonyba elszállt „vak Remény”

Gyönyörű!

Mintha kitűnő képkiállítás néznél meg kiválóbbnál kiválóbb festők változatosnál változatosabb képeiben gyönyörködve; úgy nézegeted a pompázó őszi piacot sok-sok illatú-színű gyümölcsseivel, gombáival, zöldségféleségeivel, melyek mind-mind a megérett életet hirdetik s nem az elmulást hörgő hervatag halált!

Tízéves voltam

(Nádasdy Vilmosnak)

Akkor én is iskolába jártam, emlékszem, rossz szemmel néztek rám a többi fiúk, ők egyesre feleltek, de én a számárpadban ültem s közben Anyám halott arcán bolygott képzeletem: ó ki tudja mért? S én csak néztem, egyre néztem magam elé, szegény bamba, ki semmit se lát többé, – míg piciny könnyeim halkan szitálni kezdtek s arra gondoltam szomorún, hogy holnap nagy fiú leszek...

Berda József költő 1902-ben született és 1966-ban hunyt el Budapesten, baráti szálak fűzték József Attilához.